

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2023/1544

af 12. juli 2023

om harmoniserede regler for udpegning af bestemte forretningssteder og udpegning af retlige repræsentanter med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale i straffesager

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53 og 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Netværksbaserede tjenester kan leveres hvor som helst fra og kræver ikke fysisk infrastruktur, lokaler eller medarbejdere i det land, hvor den pågældende tjeneste udbydes eller i selve det indre marked. Som følge heraf kan det være svært at anvende og håndhæve forpligtelser, der er fastlagt i national ret og EU-retten, og som finder anvendelse på de pågældende tjenesteudbydere, navnlig pligten til at efterleve en kendelse eller en afgørelse udstedt af en judiciel myndighed. Dette er især tilfældet i strafferetten, hvor medlemsstaternes myndigheder har vanskeligt ved at forkynde, sikre efterlevelse af og håndhæve deres afgørelser, navnlig når de omhandlede tjenester leveres fra et sted uden for deres område. På denne baggrund har medlemsstaterne truffet en række uens foranstaltninger for mere effektivt at kunne anvende og håndhæve deres lovgivning. Dette omfatter foranstaltninger til henvendelse til tjenesteudbydere om at indhente elektronisk bevismateriale, som er relevant for straffesager. Til det formål har visse medlemsstater vedtaget eller overvejer at vedtage lovgivning, der påbyder en række tjenesteudbydere, der udbyder tjenester på medlemsstatens område, at etablere en obligatorisk retlig repræsentation på dette område. Sådanne krav skaber hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser i det indre marked.
- (2) Der er en risiko for, at medlemsstaterne i mangel af en EU-dækkende tilgang vil forsøge at afhjælpe de eksisterende mangler i forbindelse med indsamling af elektronisk bevismateriale i straffesager ved at pålægge forskellige nationale forpligtelser. Sådanne uens nationale forpligtelser vil skabe yderligere hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser i det indre marked.
- (3) I mangel af en EU-dækkende tilgang resulterer dette i retsuisikkerhed, som vil påvirke både tjenesteudbydere og nationale myndigheder. Uens og muligvis modstridende forpligtelser finder anvendelse på tjenesteudbydere, der er etableret i eller udbyder deres tjenester i forskellige medlemsstater, hvilket resulterer i, at sådanne tjenesteudbydere underlægges forskellige sanktionsordninger i tilfælde af overtrædelser. Sådanne forskelligheder i de strafferetlige rammer vil sandsynligvis blive yderligere udtalt på grund af kommunikations- og informationssamfundstjenesternes stigende betydning for vores dagligdag og i vort samfund. Sådanne forskelligheder udgør ikke alene en hindring for et velfungerende indre marked, men medfører også problemer for etableringen af Unionens område med frihed, sikkerhed og retfærdighed og dettes korrekte funktionsmåde.
- (4) For at undgå forskelligheder i den retlige ramme og sikre, at virksomheder, der er aktive i det indre marked, er underlagt de samme eller ensartede forpligtelser, har Unionen vedtaget en række retsakter på tilknyttede områder såsom databeskyttelse, nærmere bestemt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽³⁾ og

⁽¹⁾ EUT C 367 af 10.10.2018, s. 88.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 13.6.2023 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 27.6.2023.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF⁽⁴⁾. For at hæve beskyttelsesniveauet for de registrerede bestemmes det i forordning (EU) 2016/679, at dataansvarlige og databehandlere, der ikke er etableret i Unionen, men udbyder varer eller tjenesteydelser til registrerede i Unionen eller overvåger disse registreredes adfærd, hvis deres adfærd foregår i Unionen, skal udpege en retlig repræsentant i Unionen, medmindre behandlingen af oplysninger er lejlighedsvis, ikke i stort omfang omfatter behandling af særlige kategorier af personoplysninger eller behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser og sandsynligvis ikke indebærer en risiko for fysiske personers rettigheder eller frihedsrettigheder under hensyntagen til behandlingens karakter, sammenhæng, omfang og formål, eller hvis den dataansvarlige eller databehandleren er en offentlig myndighed eller et offentligt organ.

- (5) Ved fastlæggelsen af harmoniserede regler for visse tjenesteudbydere om udpegning af bestemte forretningssteder og retlige repræsentanter til modtagelse, overholdelse og håndhævelse af afgørelser og kendelser udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale i straffesager bør de eksisterende hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser blive fjernet og fremtidig indførelse af forskellige nationale tilgange i den henseende forebygges. Der bør derfor indføres ensartede spilleregler for alle tjenesteudbydere. Afhængigt af om tjenesteudbyderne er etableret i Unionen eller ej, bør medlemsstaterne sikre, at tjenesteudbydere udpeger et bestemt forretningssted eller en retlig repræsentant. Disse harmoniserede regler om udpegning af bestemte forretningssteder og af retlige repræsentanter bør ikke berøre tjenesteudbydernes forpligtelser i henhold til anden EU-lovgivning. Desuden bør en mere effektiv retshåndhævelse i straffesager inden for Unionens område med frihed, sikkerhed og retfærdighed fremmes.
- (6) De udpegede forretningssteder og retlige repræsentanter, der er omhandlet i dette direktiv, bør tjene som adressater for afgørelser og kendelser med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1543⁽⁵⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU⁽⁶⁾ og konventionen udarbejdet af Rådet i overensstemmelse med artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater⁽⁷⁾, herunder når disse afgørelser og kendelser fremsendes i form af en attest.

Anvendelse af det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant bør ske i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i de instrumenter og den lovgivning, der finder anvendelse på retssager, herunder når instrumenterne giver mulighed for direkte forkyndelse af kendelser i grænseoverskridende situationer for tjenesteudbyderens udpegede forretningssted eller retlige repræsentant, eller er baseret på samarbejde mellem kompetente judicielle myndigheder. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvori det udpegede forretningssted er etableret, eller hvor den retlige repræsentant er bosiddende, bør handle i overensstemmelse med den rolle, der er fastlagt for vedkommende i det respektive instrument, såfremt der er fastsat inddragelse af disse. Medlemsstaterne bør også kunne rette afgørelser og kendelser med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale på grundlag af national ret til en fysisk eller juridisk person, der fungerer som retlig repræsentant eller som udpeget forretningssted for en tjenesteudbyder på deres område.

- (7) Medlemsstaterne bør sikre, at tjenesteudbydere, som udbyder tjenester i Unionen den 18. februar 2026 har pligt til at udpege mindst ét udpeget forretningssted eller mindst én retlig repræsentant senest den 18. august 2026, og at tjenesteudbydere, som begynder at udbyde tjenester i Unionen efter denne dato, udpeger mindst ét udpeget forretningssted eller mindst én retlig repræsentant senest seks måneder fra datoen, hvor de begynder at udbyde tjenester i Unionen. Uden at det berører databeskyttelsesgarantierne, kan et sådant udpeget forretningssted eller en sådan udpeget retlig repræsentant deles mellem flere tjenesteudbydere, navnlig af tjenesteudbydere, der er små eller mellemstore virksomheder.
- (8) Forpligtelsen til at udpege et udpeget forretningssted eller en retlig repræsentant bør gælde tjenesteudbydere, som udbyder tjenester i Unionen, dvs. i en eller flere medlemsstater. Situationer, hvor en tjenesteudbyder er etableret på en medlemsstats område og alene udbyder tjenester på denne medlemsstats område, bør ikke være omfattet af dette direktiv.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om privatlivets fred og elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1543 af 12. juli 2023 om europæiske editionskendelser og europæiske sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager og om fuldbyrdelse af frihedsstraffe idømt som led i en straffesag (se side 118 i denne EUT).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1).

⁽⁷⁾ Konvention udarbejdet af Rådet i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT C 197 af 12.7.2000, s. 3) og protokollen hertil (EFT C 326 af 21.11.2001, s. 2).

- (9) Med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale i straffesager bør medlemsstaterne fortsat kunne henvende sig til tjenesteudbydere med forretningssted på deres område i rent nationale situationer i overensstemmelse med EU-retten og deres respektive nationale ret. Uanset de muligheder, der i øjeblikket findes i den nationale ret for at henvende sig til tjenesteudbydere på deres eget område, bør medlemsstaterne ikke omgå de principper, der ligger til grund for dette direktiv eller forordning (EU) 2023/1543.
- (10) For at fastslå, om en tjenesteudbyder udbyder tjenester i Unionen, skal det vurderes, om tjenesteudbyderen gør det muligt for fysiske eller juridiske personer i en eller flere medlemsstater at anvende dennes tjenester. Imidlertid bør alene den omstændighed, at der er adgang til en onlinegrænseflade i Unionen, f.eks. at der er adgang til en tjenesteudbyders eller en mellemmands websted eller e-mailadresse eller andre kontaktoplysninger, ikke i sig selv betragtes som tilstrækkeligt til at fastslå, at en tjenesteudbyder udbyder tjenester i Unionen i den i dette direktiv anvendte betydning.
- (11) For at fastslå, om en tjenesteudbyder udbyder tjenester i Unionen, skal det ud over vurderingen af, om tjenesteudbyderen gør det muligt for juridiske eller fysiske personer i en eller flere medlemsstater at gøre brug af udbyderens tjenester, bestemmes, om der er en væsentlig tilknytning til Unionen. En sådan væsentlig tilknytning til Unionen bør anses for at være til stede, såfremt tjenesteudbyderen er etableret i Unionen. Såfremt tjenesteudbyderen ikke er etableret i Unionen, bør kriteriet om en væsentlig tilknytning baseres på specifikke faktuelle kriterier såsom forekomsten af et betydeligt antal brugere i en eller flere medlemsstater eller målretning af aktiviteter mod en eller flere medlemsstater. Målretning af aktiviteter mod en eller flere medlemsstater bør fastslås på grundlag af alle relevante omstændigheder, herunder faktorer såsom anvendelsen af et sprog eller en valuta, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat, eller muligheden for at bestille varer eller tjenesteydelser.

Målretningen af aktiviteter mod en medlemsstat kan ligeledes udledes af tilgængeligheden af en applikation (»app«) i den relevante nationale app-butik, af lokal annoncering eller annoncering på det sprog, der almindeligvis anvendes i den pågældende medlemsstat, eller af håndteringen af kunderelationer, f.eks. ved at yde kundeservice på det sprog, der almindeligvis anvendes i den pågældende medlemsstat. Det bør endvidere antages, at der er en væsentlig tilknytning, hvis tjenesteudbyderen retter sine aktiviteter mod en eller flere medlemsstater som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012⁽⁸⁾. På den anden side bør levering af en tjeneste alene med henblik på overholdelse af det forbud mod forskelsbehandling, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/302⁽⁹⁾, ikke uden yderligere grunde betragtes som tegn på, at den erhvervsdrivende retter aktiviteter mod et bestemt område i Unionen. De samme overvejelser bør lægges til grund ved bestemmelsen af, om en tjenesteudbyder udbyder tjenester på en medlemsstats område.

- (12) Forskellige instrumenter, der falder ind under anvendelsesområdet for afsnit V, kapitel 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse på samarbejdet mellem medlemsstaterne i forbindelse med indsamling af bevismateriale i straffesager. På grund af denne »variable geometri«, der kendetegner Unionens område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, er der behov for at sikre, at dette direktiv ikke medvirker til, at der opstår yderligere uligheder eller hindringer for leveringen af tjenesteydelser i det indre marked ved at tillade, at tjenesteudbydere, der udbyder tjenester på medlemsstaternes område, udpeger udpegede forretningssteder eller retlige repræsentanter i de medlemsstater, der ikke deltager i de relevante retlige instrumenter. Derfor bør der udpeges mindst ét udpeget forretningssted eller én retlig repræsentant i en medlemsstat, som deltager i de relevante EU-retlige instrumenter, for at undgå risikoen for at svække effektiviteten af den udpegning, som er fastlagt i dette direktiv, og for at udnytte synergieffekten ved at have et udpeget forretningssted eller en retlig repræsentant til at modtage, overholde og håndhæve afgørelser og kendelser, der falder inden for anvendelsesområdet for dette direktiv, herunder i henhold til forordning (EU) 2023/1543, direktiv 2014/41/EU og konventionen udarbejdet af Rådet i overensstemmelse med artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater. Herudover vil udpegningen af et udpeget forretningssted eller en retlig repræsentant, som også kan benyttes til at sikre overholdelse af nationale retlige forpligtelser, gøre det muligt at udnytte synergieffekten af at have et klart kontaktpunkt til tjenesteudbydere med henblik på at indsamle beviser i straffesager.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/302 af 28. februar 2018 om imødegåelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF (EUT L 60 I af 2.3.2018, s. 1).

- (13) Tjenesteudbydere bør frit kunne vælge den medlemsstat, hvori de udpeger deres udpegede forretningssted eller, hvor det er relevant, hvori de udpeger deres retlige repræsentant, og medlemsstaterne bør ikke kunne begrænse dette frie valg, f.eks. ved at pålægge tjenesteudbyderen en pligt til at udpege det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant på den pågældende medlemsstats område. Dette direktiv bør imidlertid også give mulighed for visse begrænsninger med hensyn til dette frie valg for tjenesteudbydere, navnlig at det udpegede forretningssted bør etableres, eller, hvor det er relevant, at den retlige repræsentation bør være bosiddende, i en medlemsstat, hvor tjenesteudbyderen leverer tjenester eller er etableret, og for at der er pligt til at udpege et udpeget forretningssted eller en retlig repræsentant i en af de medlemsstater, der deltager i et retligt instrument, der er omhandlet i dette direktiv. Udpegningen af en retlig repræsentant bør ikke i sig selv anses for at udgøre en etablering af tjenesteudbyderen.
- (14) De tjenesteudbydere, der er mest relevante for indsamling af bevismateriale i straffesager, er udbydere af elektroniske kommunikationstjenester og specifikke udbydere af informationssamfundstjenester, som letter samspillet mellem brugere. Begge grupper bør således være omfattet af dette direktiv. Elektroniske kommunikationstjenester er defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972⁽¹⁰⁾ og omfatter interpersonelle kommunikationstjenester såsom internettelefoni, instant messaging og e-mailtjenester. Dette direktiv bør også finde anvendelse på tjenesteudbydere i informationssamfundet i den i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535⁽¹¹⁾ anvendte betydning, som ikke betragtes som udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, men som giver deres brugere mulighed for at kommunikere med hinanden, eller som tilbyder deres brugere tjenester, som kan bruges til at lagre eller på anden måde behandle data på deres vegne. Dette ville være i overensstemmelse med de udtryk, der anvendes i Europarådets konvention om IT-kriminalitet (ETS nr. 185), udfærdiget i Budapest den 23. november 2001, også kaldet Budapestkonventionen. Ved databehandling bør forstås databehandling i teknisk forstand som tilvejebringelse eller manipulation af data, dvs. tekniske operationer, hvorved data frembringes eller ændres ved hjælp af computernekraft.

De kategorier af tjenesteudbydere, som er dækket af dette direktiv, bør omfatte f.eks. onlinemarkedspladser, der giver forbrugere og virksomheder mulighed for at kommunikere med hinanden og andre hostingtjenester, herunder hvor tjenesten leveres via cloudcomputing, samt onlinespilleplatforme og onlinegamblingplatforme. Såfremt en udbyder af informationssamfundstjenester ikke giver sine brugere mulighed for at kommunikere med hinanden, men kun med tjenesteudbyderen, eller ikke giver mulighed for at lagre eller på anden måde behandle data, eller såfremt lagringen af data ikke er et afgørende element, dvs. en væsentlig del, af den tjeneste, der ydes brugerne, såsom juridiske rådgivningstjenester, arkitekt-, ingeniør- og regnskabsstjenester, fjernleveret online, bør udbyderen ikke være omfattet af definitionen af »tjenesteudbyder« i dette direktiv, også selv om de tjenester, der leveres af denne tjenesteudbyder, er informationssamfundstjenester som omhandlet i direktiv (EU) 2015/1535.

- (15) Udbydere af internetinfrastrukturstjenester vedrørende tildeling af navne og numre, f.eks. domænenavneadministratorer og -registratorer og privatlivs- og proxytjenesteudbydere eller regionale onlineregistre for IP-adresser, er af særlig relevans i forbindelse med identifikation af aktører bag ondsindede eller kompromitterede websteder. De opbevarer data, der kan gøre det muligt at identificere en enkeltperson eller enhed bag et websted, der anvendes til en kriminell aktivitet, eller som er offer for en kriminell aktivitet.
- (16) Medlemsstaterne bør sikre, at tjenesteudbydere, der er etableret eller udbyder tjenester på deres område, forsyner deres udpegede forretningssted eller retlige repræsentant med de nødvendige beføjelser og ressourcer til at efterleve afgørelser og kendelser, der falder inden for dette direktivs anvendelsesområde, som de modtager fra en hvilken som helst medlemsstat. Medlemsstaterne bør også kontrollere, at det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant, der er etableret eller bosiddende på deres område, er blevet forsynet med de nødvendige beføjelser og ressourcer af tjenesteudbyderen til at efterleve afgørelser og kendelser, der falder inden for dette direktivs anvendelsesområde, som de modtager fra en hvilken som helst medlemsstat, og at de samarbejder med de kompetente myndigheder, når de modtager sådanne afgørelser og kendelser, i overensstemmelse med den gældende retlige ramme. Skulle sådanne foranstaltninger ikke være truffet eller være behæftet med mangler, bør det ikke kunne begrunde manglende overholdelse af afgørelser eller kendelser, der falder inden for dette direktivs anvendelsesområde.

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (EUT L 321 af 17.12.2018, s. 36).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT L 241 af 17.9.2015, s. 1).

Desuden bør tjenesteudbydere ikke ved modtagelsen af afgørelser eller kendelser, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, kunne begrunde deres manglende overholdelse af forpligtelser, der udspringer af gældende retlige rammer, med manglende eller ineffektive interne procedurer, da de er ansvarlige for at tilvejebringe de nødvendige ressourcer og beføjelser til at sikre overholdelse af sådanne afgørelser og kendelser. Udpegede forretningssteder eller retlige repræsentanter bør heller ikke kunne begrunde sådan manglende overholdelse ved f.eks. at hævde, at de ikke har beføjelse til at levere data. Til dette formål bør medlemsstaterne sikre, at både det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant og tjenesteudbyderen ved modtagelsen af afgørelser og kendelser, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, kan holdes fælles og individuelt ansvarlige for manglende overholdelse af forpligtelser, der udspringer af gældende retlige rammer, således at enhver af dem kan straffes for en anden parts manglende overholdelse. Det bør navnlig ikke være muligt for tjenesteudbyderen eller det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant, hvor det er relevant, at anvende manglen på passende interne procedurer mellem tjenesteudbyderen og det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant som begrundelse for manglende overholdelse af disse forpligtelser. Fælles og individuelt ansvar bør ikke omfatte handlinger eller undladelser fra enten tjenesteudbyderens eller det udpegede forretningssteds side eller, hvor det er relevant, fra den retlige repræsentants side, der udgør en strafbar handling i den medlemsstat, der anvender sanktionen.

- (17) Medlemsstaterne bør sikre, at enhver tjenesteudbyder, der er etableret eller udbyder tjenester på deres område, skriftligt meddeler den centrale myndighed, som er udpeget i henhold til dette direktiv, i den medlemsstat, hvor vedkommendes udpegede forretningssted er etableret, eller hvor dens retlige repræsentant er bosiddende, kontaktoplysningerne for det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant og eventuelle ændringer heraf. Meddelelsen bør også indeholde oplysninger om de sprog, som henvendelser til det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant kan affattes på, herunder ét eller flere af de officielle sprog som fastsat i national ret i den medlemsstat, hvori det udpegede forretningssted er etableret eller den retlige repræsentant er bosiddende, men kan også omfatte andre officielle sprog i Unionen, såsom det sprog, der benyttes i den medlemsstat, hvor tjenesteudbyderen har hovedsæde. Hvis en tjenesteudbyder udpeger flere udpegede forretningssteder eller flere retlige repræsentanter i overensstemmelse med dette direktiv, bør medlemsstaterne sikre, at en sådan tjenesteudbyder for hvert udpeget forretningssted eller retlig repræsentant angiver det nøjagtige territoriale anvendelsesområde for udpegelsen. Det samlede område for alle medlemsstater, der deltager i instrumenterne inden for dette direktivs anvendelsesområde, bør være dækket. Medlemsstaterne bør sikre, at deres respektive kompetente myndigheder retter alle deres afgørelser og kendelser i henhold til dette direktiv til tjenesteudbyderens angivne udpegede forretningssted eller retlige repræsentant. Medlemsstaterne bør sikre, at de oplysninger, der meddeles dem i overensstemmelse med dette direktiv, er offentligt tilgængelige på en særligwebseite under Det Europæiske Retlige Netværk på det strafferetlige område for at lette koordineringen mellem medlemsstaterne og myndigheder i en anden medlemsstats anvendelse af det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant. Medlemsstaterne bør sikre, at disse oplysninger løbende ajourføres. Det bør også være muligt at videreformidle oplysningerne for at lette de kompetente myndigheders adgang til disse oplysninger, f.eks. via særlige intranetwebsteder eller fora og platforme.
- (18) Medlemsstaterne bør fastsætte regler om de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og bør træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne bør være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne bør inden den i dette direktivs fastsatte dato give Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger, og bør underrette den straks om alle senere ændringer, der berører dem. Medlemsstaterne bør også årligt informere Kommissionen om tjenesteudbydere, der ikke overholder reglerne, relevante håndhævelsesforanstaltninger, der iværksættes over for dem, og de pålagte sanktioner. Sanktionerne bør under ingen omstændigheder føre til et forbud, hverken permanent eller foreløbigt, mod levering af tjenester. Medlemsstaterne bør koordinere deres håndhævelsesforanstaltninger, når en tjenesteudbyder udbyder sine tjenester i flere medlemsstater. De centrale myndigheder bør koordinere for at sikre en sammenhængende og forholds-mæssig tilgang. Kommissionen bør lette denne koordinering om nødvendigt, men bør under alle omstændigheder oplyses om alle tilfælde af overtrædelser. Dette direktiv regulerer ikke de kontraktmæssige ordninger vedrørende overførsel eller deling af de økonomiske konsekvenser mellem tjenesteudbydere, udpegede forretningssteder og deres retlige repræsentanter af sanktioner, der iværksættes over for dem.
- (19) Når de kompetente myndigheder fastsætter, hvilke sanktioner der er passende for tjenesteudbyderens overtrædelser, bør de tage højde for alle relevante omstændigheder såsom tjenesteudbyderens finansielle kapacitet, karakteren, alvoren og varigheden af overtrædelserne, om den er begået forsætligt eller uagtsomt, og om tjenesteudbyderen er fundet ansvarlig for lignende tidligere overtrædelser. Der bør i den forbindelse lægges særlig vægt på mikrovirksomheder.
- (20) Dette direktiv berører ikke de nationale myndigheders beføjelser i civile eller administrative sager, herunder når sådanne sager kan føre til sanktioner.

- (21) For at sikre ensartet anvendelse af dette direktiv bør der indføres yderligere mekanismer til koordinering mellem medlemsstaterne. Til det formål bør medlemsstaterne udpege en eller flere centrale myndigheder, som kan forsyne centrale myndigheder i andre medlemsstater med oplysninger og bistand ved anvendelsen af dette direktiv, navnlig når der overvejes håndhævelsesforanstaltninger i henhold til direktivet. Denne koordineringsmekanisme bør sikre, at relevante medlemsstater oplyses om en medlemsstats hensigt om at iværksætte en håndhævelsesforanstaltning. Desuden bør medlemsstaterne sikre, at centrale myndigheder er i stand til at give hinanden enhver relevant oplysning og hjælp under sådanne omstændigheder og samarbejde med hinanden i relevant omfang. Samarbejdet mellem centrale myndigheder i tilfælde af en håndhævelsesforanstaltning kan indebære koordinering af en håndhævelsesforanstaltning mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater. Et sådant samarbejde bør tage sigte på at undgå positive eller negative kompetencekonflikter. De centrale myndigheder bør også involvere Kommissionen i relevant omfang i forbindelse med koordinering af en håndhævelsesforanstaltning. Disse myndigheders pligt til at samarbejde bør ikke berøre den enkelte medlemsstats ret til at iværksætte sanktioner over for tjenesteudbydere, som ikke opfylder deres forpligtelser i henhold til dette direktiv. Udpegelsen og offentliggørelsen af information om centrale myndigheder vil gøre det lettere for tjenesteudbyderen at give meddelelse om udpegningen af og kontaktoplysninger om vedkommendes udpegede forretningssted eller retlige repræsentant til den medlemsstat, hvori det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant er etableret eller bosiddende. Med henblik herpå bør medlemsstaterne underrette Kommissionen om deres udpegede centrale myndighed eller myndigheder, og Kommissionen bør fremsende en liste over udpegede centrale myndigheder til medlemsstaterne og gøre den offentligt tilgængelig.
- (22) Målet for dette direktiv, nemlig at fjerne hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser i forbindelse med indsamling af elektronisk bevismateriale i straffesager, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af sådanne tjenesters grænseløse karakter bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (23) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725⁽¹²⁾ og afgav en udtalelse den 6. november 2019⁽¹³⁾.
- (24) Kommissionen bør foretage en evaluering af dette direktiv, som bør være baseret på de fem kriterier: effektivitet, virkningsfuldhed, relevans, sammenhæng og merværdi for Unionen, og denne evaluering bør danne grundlag for konsekvensanalyser af eventuelle yderligere foranstaltninger. Evalueringen bør afsluttes inden den 18. august 2029 for at muliggøre indsamling af tilstrækkelige data om den praktiske gennemførelse heraf. Der bør indhentes oplysninger regelmæssigt med henblik på at kvalificere evalueringen af dette direktiv —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastlægger reglerne for udpegningen af udpegede forretningssteder og retlige repræsentanter for visse tjenesteudbydere, der udbyder deres tjenester i Unionen, til modtagelse, overholdelse og håndhævelse af afgørelser og kendelser udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale i straffesager.
2. Dette direktiv finder anvendelse på afgørelser og kendelser med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale på grundlag af forordning (EU) 2023/1543, direktiv 2014/41/EU og konventionen udarbejdet af Rådet i overensstemmelse med artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater. Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på afgørelser og kendelser med henblik på indsamling af elektronisk bevismateriale på grundlag af national ret, som en medlemsstat har rettet til en fysisk eller juridisk person, der handler som retlig repræsentant eller udpeget forretningssted for en tjenesteudbyder på den pågældende medlemsstats område.

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

⁽¹³⁾ EUT C 32 af 31.1.2020, s. 11.

3. Dette direktiv berører ikke de nationale myndigheders beføjelser i henhold til EU-retten og national ret til at henvende sig direkte til tjenesteudbydere, der er etableret på deres område, med det formål at indsamle elektronisk bevismateriale i straffesager.

4. Medlemsstaterne må ikke pålægge tjenesteudbydere yderligere forpligtelser end dem, der følger af dette direktiv, navnlig med hensyn til udpegning af forretningssteder eller retlige repræsentanter med henblik på stk. 1.

5. Dette direktiv finder anvendelse på tjenesteudbydere som defineret i artikel 2, nr. 1), som udbyder deres tjenester i Unionen. Det finder ikke anvendelse på tjenesteudbydere, der er etableret på en enkelt medlemsstats område og alene udbyder tjenester på denne medlemsstats område.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »tjenesteudbyder«: enhver fysisk eller juridisk person, som udbyder en eller flere af følgende kategorier af tjenester, bortset fra de finansielle tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF ⁽¹⁴⁾:
  - a) elektroniske kommunikationstjenester som defineret i artikel 2, nr. 4), i direktiv (EU) 2018/1972
  - b) internetdomænenavne og IP-nummereringstjenester såsom IP-adresstildeling, domænenavnadministrator, domænenavnregistrator og domænenavnerelaterede privatlivs- og proxytjenester
  - c) andre tjenester i informationssamfundet som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/1535, der
    - i) sætter deres brugere i stand til at kommunikere med hinanden, eller
    - ii) gør det muligt at lagre eller på anden måde behandle data på vegne af de brugere, som tjenesten ydes til, såfremt datalagring er et afgørende element i den tjeneste, som ydes brugeren
- 2) »udbyde tjenester på en medlemsstats område«:
  - a) give fysiske eller juridiske personer i en medlemsstat mulighed for at anvende de tjenester, der er anført i nr. 1), og
  - b) have en væsentlig tilknytning på grundlag af specifikke faktuelle kriterier til den medlemsstat, der er omhandlet i litra a); en sådan væsentlig tilknytning anses for at foreligge, såfremt en tjenesteudbyder er etableret i denne medlemsstat, eller, hvor dette ikke er tilfældet, såfremt den har et betydeligt antal brugere i denne medlemsstat, eller såfremt aktiviteter målrettes mod denne medlemsstat
- 3) »udbyde tjenester i Unionen«:
  - a) give fysiske eller juridiske personer i en medlemsstat mulighed for at anvende de tjenester, der er anført i nr. 1), og
  - b) have en væsentlig tilknytning på grundlag af specifikke faktuelle kriterier til den medlemsstat, der er omhandlet i litra a); en sådan væsentlig tilknytning anses for at foreligge, såfremt en tjenesteudbyder er etableret i en medlemsstat, eller, hvor dette ikke er tilfældet, såfremt den har et betydeligt antal brugere i en eller flere medlemsstater, eller såfremt aktiviteter målrettes mod en eller flere medlemsstater

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36).

- 4) »forretningssted«: en enhed, der rent faktisk udfører en økonomisk aktivitet i et ikke nærmere angivet tidsrum og ved hjælp af en fast infrastruktur, hvorfra forretningen med levering af tjenester udføres, eller forretningen ledes
- 5) »udpeget forretningssted«: et forretningssted med status som juridisk person, der er skriftligt udpeget af en tjenesteudbyder, der er etableret i en medlemsstat, der deltager i et retligt instrument, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, med henblik på de i artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 1, omhandlede formål
- 6) »retlig repræsentant«: en fysisk eller juridisk person, der er skriftligt udpeget af en tjenesteudbyder, der ikke er etableret i en medlemsstat, der deltager i et retligt instrument, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, med henblik på de i artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 1, omhandlede formål.

Artikel 3

Udpegede forretningssteder og retlige repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteudbydere, der udbyder tjenester i Unionen, udpeger mindst én modtager til at modtage, overholde og håndhæve afgørelser og kendelser, der er omfattet af anvendelsesområdet fastsat i artikel 1, stk. 2, (»afgørelser og kendelser, der er omfattet af anvendelsesområdet fastsat i artikel 1, stk. 2«), der er udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager, som følger:

- a) for tjenesteudbydere, der er etableret i Unionen med status som juridisk person, sikrer de medlemsstater, hvor tjenesteudbyderne er etableret, at disse tjenesteudbydere udpeger det eller de udpegede forretningssteder, der er ansvarlige for de aktiviteter, der er beskrevet i indledningen til nærværende stykke
- b) for tjenesteudbydere, der ikke er etableret i Unionen, og som har status som juridisk person, sikrer medlemsstaterne, at sådanne tjenesteudbydere, der udbyder tjenester på deres område, udpeger den eller de retlige repræsentanter, der er ansvarlige for de aktiviteter, der er beskrevet i indledningen til nærværende stykke, i de medlemsstater, der deltager i de instrumenter, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2
- c) for tjenesteudbydere, der er etableret i medlemsstater, der ikke deltager i de instrumenter, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, sikrer medlemsstaterne, at sådanne tjenesteudbydere, der udbyder tjenester på deres område, udpeger den eller de retlige repræsentanter, der er ansvarlige for de aktiviteter, der er beskrevet i indledningen til nærværende stykke, i de medlemsstater, der deltager i sådanne instrumenter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1, omhandlede modtagere:

- a) er etableret eller har bopæl i en medlemsstat, hvor tjenesteudbyderne udbyder deres tjenester, og
- b) kan gøres til genstand for håndhævelsesprocedurer.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser og kendelser, der er omfattet af anvendelsesområdet fastsat i artikel 1, stk. 2, rettes til det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant, der med henblik herpå er udpeget i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1.

4. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteudbydere, der er etableret eller udbyder tjenester på deres område, forsyner deres udpegede forretningssted og retlige repræsentant med de nødvendige beføjelser og ressourcer til at efterleve de afgørelser og kendelser, der er omfattet af anvendelsesområdet fastsat i artikel 1, stk. 2, som de modtager fra en medlemsstat. Medlemsstater kontrollerer også, at udpegede forretningssteder, der er etableret, eller retlige repræsentanter, der er bosiddende på deres område, er blevet forsynet med de nødvendige beføjelser og ressourcer af tjenesteudbyderne til at efterleve disse afgørelser og kendelser, som de modtager fra en medlemsstat, og at de samarbejder med de kompetente myndigheder, når de modtager disse afgørelser og kendelser, i overensstemmelse med den gældende retlige ramme.

5. Medlemsstaterne sikrer, at både det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant og tjenesteudbyderen kan holdes fælles og individuelt ansvarlige for manglende overholdelse af forpligtelser, der udspringer af de gældende retlige rammer ved modtagelse af afgørelser og kendelser, der er omfattet af anvendelsesområdet fastsat i artikel 1, stk. 2, således at enhver af dem kan pålægges sanktioner for en anden parts manglende overholdelse. Medlemsstaterne sikrer navnlig, at det ikke er muligt for tjenesteudbyderen eller det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant,

hvor det er relevant, at anvende manglen på passende interne procedurer mellem tjenesteudbyderen og det udpegede forretningssted eller den retlige repræsentant som begrundelse for manglende overholdelse af disse forpligtelser. Det fælles og individuelle ansvar omfatter ikke handlinger eller undladelser fra enten tjenesteudbyderens eller det udpegede forretningssteds eller, hvor det er relevant, den retlige repræsentants side, der udgør en strafbar handling i den medlemsstat, der pålægger sanktionen.

6. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteudbydere, som udbyder tjenester i Unionen den 18. februar 2026 har pligt til at udpege udpegede forretningssteder eller retlige repræsentanter senest den 18. august 2026 og at tjenesteudbydere, som begynder at udbyde tjenester i Unionen efter den 18. februar 2026 har pligt til at udpege udpegede forretningssteder eller retlige repræsentanter senest seks måneder fra datoen, hvor de begynder at udbyde tjenester i Unionen.

Artikel 4

Meddelelser og sprog

1. Medlemsstaterne sikrer, at hver tjenesteudbyder, som er etableret eller udbyder tjenester på deres område, skriftligt meddeler den centrale myndighed, der er udpeget i henhold til artikel 6, i den medlemsstat, hvori det udpegede forretningssted er etableret eller den retlige repræsentant er bosiddende, kontaktoplysningerne på forretningsstedet eller den retlige repræsentant samt eventuelle ændringer heraf.

2. I den i stk. 1 omhandlede meddelelse angives det eller de officielle sprog i Unionen, jf. Rådets forordning nr. 1⁽¹⁵⁾, hvorpå den retlige repræsentant eller det udpegede forretningssted kan kontaktes. Heri indgår ét eller flere af de officielle sprog som fastsat i national ret i den medlemsstat, hvori det udpegede forretningssted er etableret, eller den retlige repræsentant er bosiddende.

3. Hvis en tjenesteudbyder udpeger flere udpegede forretningssteder eller udpeger flere retlige repræsentanter i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at sådanne tjenesteudbydere i den meddelelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, angiver det nøjagtige territoriale anvendelsesområde for udpegelsen af disse udpegede forretningssteder eller retlige repræsentanter. I meddelelsen angives det eller de officielle sprog i Unionen eller i medlemsstaterne, hvorpå hver af de udpegede forretningssteder og retlige repræsentanter kan kontaktes.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der er meddelt dem i overensstemmelse med denne artikel, gøres offentligt tilgængelige på en særlig webside under Det Europæiske Retlige Netværk på det strafferetlige område. Medlemsstaterne sikrer, at disse oplysninger løbende ajourføres. Disse oplysninger kan yderligere videregives for at lette de kompetente myndigheders adgang.

Artikel 5

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af artikel 3 og 4, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den 18. februar 2026 Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger, og underretter den straks om alle senere ændringer, der berører dem. Medlemsstaterne informerer også årligt Kommissionen om tjenesteudbydere, der ikke overholder reglerne, relevante håndhævelsesforanstaltninger, der iværksættes over for dem, og de pålagte sanktioner.

Artikel 6

Centrale myndigheder

1. For at sikre en ensartet og forholdsmæssig anvendelse af dette direktiv udpeger medlemsstaterne udpeger i overensstemmelse med deres retssystemer en eller flere centrale myndigheder.

2. Medlemsstaterne informerer Kommissionen om den centrale myndighed eller de centrale myndigheder, de udpeger i henhold til stk. 1. Kommissionen fremsender en liste over udpegede centrale myndigheder til medlemsstaterne og gør den offentligt tilgængelig.

⁽¹⁵⁾ Rådets forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 17 af 6.10.1958, s. 385).

3. Medlemsstaterne sikrer, at deres centrale myndigheder koordinerer og samarbejder indbyrdes og, hvis det er relevant, med Kommissionen, og at de centrale myndigheder giver hinanden passende oplysninger og bistand med henblik på en ensartet og forholdsmæssig anvendelse af dette direktiv. Sådan koordinering, samarbejde samt informationsudveksling og bistand omfatter navnlig håndhævelsesforanstaltninger.

Artikel 7

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 18. februar 2026. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.
2. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale love og bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 8

Evaluerings

Senest den 18. august 2029 foretager Kommissionen en evaluering af dette direktiv. Kommissionen fremsender evalueringsrapporten til Europa-Parlamentet og Rådet. Evalueringen foretages i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer for bedre lovgivning. Medlemsstaterne giver Kommissionen alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af rapporten.

Artikel 9

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 10

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 12. juli 2023.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

P. NAVARRO RÍOS

Formand